

En ny bok af Darwin. „Växtjordens bildning genom maskarnes verksamhet, med iakttagelser öfver deras vanor“, är titelu på Charles Darwins nyaste arbete. Han bringar deri den sedan bibliska skapelsen föraktade masken åter till heder. Masken är människans största välgörare, han är naturens egentliga plöjare, laudtmannens outhärliga föregångare. Ty såsom Darwin icke underlåter att meddela oss i första satsen af sin bok, hafva vi till det mesta masken att tacka för, att hela jordytan i hvarje något sänär fuktigt land är öfverdragen med ett vegetabiliskt täcke, som ständigt gödes och förnyas af masken. Huru verkställer han detta? Svaret är en beskrifning på masken. Han har inga ögon och öron, men i dess ställe ett sällsamt utbildadt matsmältningssystem, med förkärlek för blad och lök. Dessa blad betjenar han sig af icke blott till föda utan äfven till beklädning af väggarne i de hål, uti hvilka han kryper, förmodligen för att skydda sin kropp för beröring med den kalla jorden. Ofta styr han också ut väggarne med ett lager af fin mörk och sorgfälligt glat-

tad jord, som är noga afpassad efter formen af hans kropp. På detta sätt upptäcker Darwin hos masken ändamålsmedvetandet. Maskens konst och viktigaste verksamhet består nu deruti, att han ständigt sväljer jord och grus och vid genomgången genom hans kropp gödslar och befruktar dem. Då marken under våra fötter vimlar af maskar, så att ett enda åkerfält deraf innehåller icke mindre än 35,000 till 50,000, så underkastas jordytan på ofvannämnda vis en ständig vexling. I enskilda fall har den årliga aflagringen icke mindre än $\frac{1}{5}$ tums djup. Blad, stenar och andra föremål, hvilka förblifvit orörda, fannos efter några år begrafna under ett lager af denna maskgödsel. At arkeologen gör masken understundom vigtiga tjenester, i det han medelst detta gödselöfverdrag skyddar stenlemningar för förvittring genom luften, så kunna gammalromerska städer såsom Silchester och Uriconium hafva bevarats. Dessa äro hufvuddragen i Darwins bok.
